

Taler for sig, men at tage det systematisk, saaledes at jeg anfører de forskellige Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, og dertil knytter de Bemærkninger, jeg har at gøre til de forskellige Talere.

§ 1 i Lovforslaget omhandler jo den Promille, hvorefter man tænker sig, at Ejendomsskylden i Fremtiden skal opkræves. Her har en æret Taler — jeg tror, det var det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) — sagt, at han ikke troede, det var nødvendigt at gaa til en saa høj Promille, som der her er opstillet, og at man maatte kunne nøjes med 1,20. Dette er ikke rigtigt; saaledes som de Opgivelser ere, som jeg har faaet, vil der ikke være nogen Merindtægt for Staten, naar Lovforslagets øvrige Bestemmelser fastholdes, ved at fastsætte 1,25. Tværtimod, man vil snarere faa en lille bitte Mindreindtægt. Jeg kan altsaa ikke foreløbig gaa ind paa, at der heri gøres nogen Forandring, jeg maa fastholde 1,25. — Der er saa sagt fra en anden æret Taler, at det var mærkeligt, at man vilde gaa til dette, idet der var nogle smaa Ejendomme paa omkring 6,500 Kr. og opefter, som derigennem kom til at betale en noget højere Skat end før. Dertil vil jeg sige, at Maksimum for, hvad disse Ejendomme ville komme til at betale mere, er 27 Ø.; altsaa Beløbet er dog ikke af en saadan Betydning, at man kan tænke, at det vil være af synderlig Vægt for vedkommende Skatteyder, og Forøgelsen har ikke kunnet undgaas. — Samtidig vil jeg ligesom andre ærede Talere gøre opmærksom paa, hvor lidt den Forøgelse, som her vil komme frem, i Virkeligheden betyder for de større Skatteydere. Den ærede næstsidste Taler gjorde opmærksom paa, at det for en Ejendom paa 100,000 Kr. blev en Forøgelse i Skatten af 11 Kr. 88 Ø. Det er dog noget, man kan overse, og som neppe kan lægge Hindringer i Vejen for Forslaget. Jeg hævder altsaa, at Staten maa forlange, at den fiskalt kommer fra det uden nogen Men — vi have ikke Raad til at undvære nogen som helst Indtægt i Øjeblikket. Denne Forøgelse af Promillen, som her foreslaas, vil altsaa bevirke en lille Lettelse for smaa Skatteydere og ikke betyde stort for de store Skatteydere.

Saa kommer jeg til det første Stykke af den nye § 7. Den omhandler Lejeværdien af visse Lejligheder og gør Huset, hvori disse Lejligheder ere, helt afgiftsfrit. Herom er fremkommet forskellige og meget forskelligartede Bemærkninger. Der synes at være nogle, som ønske, at denne

Bestemmelse gik ud, saaledes at der slet ikke gaves en saadan Afgiftsfrihed. Det vil dog naturligvis fra Regeringens Side møde Modstand; hvad der nu staar i Ejendomsskyldloven af den Art Bestemmelser til Gunst for de mindre velstillede, maa fastholdes. — Et æret Medlem, vistnok det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), sagde, at det kunde ikke nytte at man satte denne Lejeværdi op, idet en saadan Forøgelse af Skattefriheden ikke vilde faa nogen Betydning for Lejerne, Ejerne vilde tage Fordelen. Det kan man sige, men det kan man ikke bevise. Da man i Loven har bestemt, at disse Smaalejligheder skulle være afgiftsfri, maa man gaa ud fra, at det er sat ind i Loven af den Grund, at man haabede og mente, at dette i Virkeligheden paavirkede Lejen. Der er i og for sig ikke Grund til at tro, at den Omstændighed, at man sætter Skattefriheden op, kun vil blive til Fordel for Ejeren, men ikke for Lejeren. Dertil kan og maa man svare, at den rimelige Konkurrence mellem dem, der udleje disse Bygninger, vil føre til, at de maa sætte Lejen noget ned, idet Konkurrencen er stor. Nogen Sikkerhed for det kan der ikke gives fra den ene Side, og heller ikke kan der føres Bevis fra den anden Side. Selve Lovens Bestemmelse er imidlertid et Bevis for, at man i alt Fald den Gang har ment at være paa den rigtige Vej.

Saa er der blevet sagt, at det er ikke det rigtige Forhold, der er sat for Lejeværdien af den lille Lejlighed paa Landet, i Købstæderne og i Byen. Det ærede Medlem, der sidst talte, mente, at man skulde være gaaet en anden Vej, og at det i alt Fald var for lidt at sætte Lejeværdien til 60 Kr. paa Landet. Det er muligt, men i alt Fald er den jo sat op fra 60 Kr. til 72 Kr. Grunden, hvorfor man den Gang satte denne Lejesum, var Forholdet til Bygningsafgiften. Det var i Virkeligheden kun en Eftervirkning af Reglerne for Bygningsafgiften, som denne forelaa med Fritagelsen for Skat af visse Arealer. Den Proportion, der paa dette Punkt er mellem Landet, Købstæderne og Byen, har altsaa en vis historisk Berettigelse. — Dernæst have nogle ment, at det var for højt at komme op til 216 Kr. for København. Dertil er at sige, at det er den tarvelige Arbejderbolig, man der har haft for Øje, det er netop den, som for Øjeblikket rimeligvis er den almindeligste i Arbejderklassen. Derfor er der en Rimelighed for at fastholde dette Tal. Den